

* Hoop beroep door op 10 juli 2007 - * Hoop beroep door op 10 juli 2007. .../...

(2° beklagende) tegen alle beschikkingen.
3° beklagende) tegen alle beschikkingen

1 1

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare en buitengewone terechtzitting van 29 juni 2007 het hiernavolgend VONNIS gewezen:

Not. nr. 63.M2.131020/04/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, aannemer, geboren te _____ op _____, wonende te _____;
2. _____; aannemer, geboren te _____ op _____, wonende te _____, Neder-
landstalig, van Vlaamse afkomst;
3. _____, met ondernemingsnummer _____, oprichting 15.7.1981, met maatschappelijke zetel te _____;

Verdacht van :

Te _____ op niet nader te bepalen data, in de periode van 24 januari 2000 tot en met 25 maart 2004 (stuk 2)

de eerste, de tweede en de derde

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op de artikelen 42 § 1, 2° en 3°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen ontbost te hebben

- feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-3°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben ontbost in de zin van het bosdecreet van 13 juni 1990 van alle met bomen begroeide oppervlakten bedoeld in artikel 3, § 1 en § 2 van dat decreet.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het ontbossen van het terrein door het niet naleven van de kapmachtiging afgeleverd op 24/01/2000

gelegen in woonpark (stuk 3).

Met de omstandigheid voor de tenlastelegging dat de eerste en de tweede personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlastelegging gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bos, 23 a 84 ca

wijk en nummer van het kadaster

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

met zetel te

net ondernemingsnummer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 26/10/1999 geregistreerd op 03/11/1999.

De rechtbank nam kennis van:

- de tussenvonnissen van 30 april 2007 en 5 december 2005 van deze rechtbank en kamer en de erin vermelde procesakten;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 18 mei 2007:

- het **openbaar ministerie**, waargenomen door substituit-procureur des Konings, in zijn middelen en eis;
- de **eerste beklagde** **en de tweede beklagde**
in hun middelen van verdediging, voorgedragen
 door hun raadsman mr. advocaat te loco mr.
advocaat te die hen vertegenwoordigde:
- de **derde beklagde** in haar
middelen van verdediging voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr.
advocaat te die haar vertegenwoordigde;

1. Beknopt overzicht feitelijke elementen uit het strafdossier

1.1

Door boswachters van de toenmalige administratie AMINAL van de Vlaamse overheid werd op 7 april 2004 proces-verbaal opgesteld inzake het onrechtmatig kappen van bomen te op het perceel Er werd vastgesteld dat meer dan 50 % van de bomen werden gekapt en dat twee open plaatsen werden gemaakt, één aan de rand van het perceel en één in het midden, met de bedoeling het perceel bouwrijp te maken (stukken 3, 6, 7, 8, strafdossier). Er bleek een kapmachtiging dd. 24 januari 2001 voorhanden te zijn doch bij de kapping werden volgens de vaststellers de voorwaarden van deze machtiging (beperkt tot +/- 25 % en geen open plaatsen in het bos creëren) niet nageleefd.

1.2

Eerste beklagde verklaarde aanvankelijk niet op de hoogte te zijn (stuk 17, strafdossier). Tweede beklagde erkende dat de voorwaarden van de kapmachtiging vermoedelijk niet werden nageleefd en kondigde aan een regularisatievergunning te zullen aanvragen (stuk 18, strafdossier).

1.3

Door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd bij brief dd. 27 juli 2005 een herstelvordering ingeleid, strekkende tot herstel in de oorspronkelijke staat (stuk 28, strafdossier). Er werd een dwangsom van 100,00 euro gevorderd bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn. Bij brief dd. 13 februari 2004 sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij deze herstelvordering aan en maakte deze tot de hare (stuk 45, strafdossier).

2. Gegrondheid van de strafvordering

Het bewijs van de ten laste gelegde feiten blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier – zoals hiervoor weergegeven en werd door de beklagden erkend. De verdediging van de eerste beklagde en de lasthebbers ad hoc hebben bij de behandeling van de zaak voor deze rechtbank overigens in termen van pleidooien gesteld dat het ten laste gelegde niet betwist werd. De feiten dienen zowel aan de na-

tuurlijke personen (eerste en tweede beklagde) als aan de rechtspersoon (derde beklagde) te worden toegerekend. Deze feiten werden immers duidelijk voor rekening van de rechtspersoon gepleegd. Het betreffen feiten die alleszins wetens en willens gepleegd werd – want bewust/met kennis van zaken en zonder dat enige rechtvaardigingsgrond werd aangevoerd, laat staan aannemelijk gemaakt - zodat de decumul van strafrechtelijke verantwoordelijkheid op grond van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek niet dient te worden toegepast (cf. Cass. 8 november 2006, www.cass.be).

3. Verzwarende omstandigheid

De verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO zoals voorzien in de ahangig makende dagvaarding, dient wel degelijk voor de drie beklagden voorzien worden. Het is de taak van de rechtbank om aan de feiten de juiste omschrijving te geven. Uit de feiten blijkt dat de verzwarende omstandigheid ook van toepassing kan zijn op de derde beklagde, hoewel niet expliciet voorzien in de dagvaarding. Bij tussenvonnis 30 april 2007 werden de debatten heropend voor de terechtzitting van 18 mei 2007, teneinde de beklagden toe te laten zich te verdedigen over een eventuele voeging van de verzwarende omstandigheden. De beklagden hebben zich over deze verzwarende omstandigheid op de terechtzitting van 18 mei 2007 effectief verdedigd.

Het staat vast dat de derde beklagde een rechtspersoon is die onroerende goederen koopt, verkoopt, verhuurt enz, zoals duidelijk blijkt uit het doel van de vennootschap dat vermeld is in de statuten en zoals ook uitdrukkelijk. Als bestuurders van de derde beklagde geldt deze verzwarende omstandigheid ook voor de eerste en de tweede beklagde. De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel is immers zeer ruim. Voor het aanwezig zijn van de verzwarende omstandigheid is niet vereist dat de beklagden dit uitsluitend als beroep doen en volstaat *enige activiteit* op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415) en slaat ook op de zaakvoerder(s) (of bestuurder(s)) van een vennootschap die een doel van aankoop, verkoop en beheer van onroerend goed hebben (cf. J. Van den Berghe, F. Van Acker, P. Vansant, "Handhaving ruimtelijke ordening", in *Zakboekje ruimtelijke ordening 2006*, Kluwer, 2006, 677).

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro. Ook voor de rechtspersoon, de derde beklagde, wordt de minimumgeldboete aldus 2.000,00 euro.

4. Straftoemeting

4.1

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de eerste en de tweede beklagde zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover bekend. Voor de derde beklagde dient rekening te worden gehouden met het strafregister en het doel van de vennootschap.

4.2

De door de beklaagden gepleegde strafrechtelijke feiten zijn objectief ernstig. De beklaagden moeten de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De rechtbank wijst er op dat de beklaagden hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – mogen laten prevaleren. Bij de beklaagden klemt dit des te meer, nu de drijfveer zuiver economisch was, wat tot uiting komt in de voorziene verzwarende omstandigheid (artikel 146, laatste lid DORO). Wel dient rekening te worden gehouden met het feit dat inmiddels volledige regularisatie is tussengekomen.

4.3

De *eerste* beklaagde is thans jaar. Volgens het inlichtingbulletin is hij aannemer van beroep. Hij liep al diverse veroordelingen door de politierechtbank en de correctionele rechtbank (in hoger beroep) op (12), wegens verkeersgebonden inbreuken. Tevens werd hij veroordeeld wegens het hebben van een uitrusting om de vaststelling van verkeersovertredingen te bemoeilijken of te verhinderen. Hij verkreeg eveneens de gunst van de opschorting wegens (fiscale) valsheid in geschriften. Hij blijkt aldus lak te hebben aan diverse regels die onze samenleving beogen te ordenen.

De *tweede* beklaagde is thans jaar. Volgens het inlichtingenbulletin is hij aannemer van beroep. Hij blijkt ook bestuurder van diverse vennootschappen te zijn. Hij werd al eerder veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 dagen (met uitstel) en een geldboete van 2.000 frank wegens stedenbouwkundige inbreuken, wat er op wijst dat hij het niet te nauw neemt met deze regelgeving.

De *derde* beklaagde is een vennootschap die werd opgericht op 15 juli 1981 onder de oorspronkelijke benaming Zij beschikt over een blanco strafregister. Tot haar doel behoort onder meer het verhuren van gebouwen en lokalen.

4.4

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen aansporen respect te betonen voor de regels die de samenleving op ruimtelijk vlak beogen te ordenen.

4.5

Het komt de rechtbank passend en rechtmatig voor aan de beklaagden voor de bewezen geachte feiten omschreven onder de diverse tenlasteleggingen voor elk van de beklaagden de in het dispositief van dit vonnis bepaalde geldboeten op te leggen.

De rechtbank kan niet ingaan op de vraag van de verdediging van de eerste beklaagde tot het verlenen van de gunst van de opschorting van de uitspraak van veroordeling, waarover het openbaar ministerie ongunstig advies verleende voor de eerste en de tweede beklaagde en gunstig voor de derde beklaagde.

Opschorting van de uitspraak van veroordeling is voornamelijk ontstaan vanuit de bekommernis de korte (effectieve) gevangenisstraffen te vermijden (C. Van den Wyngaert, *Strafrecht, strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, 418). Daarenboven is het een sanctiemaatregel die de declassering van de

betrokkene kan verhinderen: gezien er geen veroordeling wordt uitgesproken, zal de rechterlijke beslissing na afloop van de proeftermijn niet vermeld worden in het strafregister van de betrokken beklaagde (L. Dupont, R. Verstraeten, *Handboek Belgisch strafrecht*, Acco, 1989, 939).

Gezien de rechtbank van oordeel is dat aan de eerste en tweede beklaagde alleszins geen gevangenisstraf dient te worden opgelegd, is de bekommernis om een korte gevangenisstraf te vermijden niet aan de orde. De opschorting die een uitdrukkelijk gunst is, dient in huidig geval dan ook voornamelijk vanuit het criterium van het gevaar voor declassering bij een veroordeling te worden beoordeeld. Hierbij valt niet in te zien hoe de hierna in het beschikkende gedeelte van huidig vonnis opgelegde bestraffing op onherstelbare en onevenredige wijze de declassering van de beklaagden zou kunnen bewerkstelligen. Dit geldt voor tweede beklaagde des te meer nu reeds eerder veroordeeld werd wegens gelijkaardige feiten en voor eerste beklaagde gelet op zijn gevuld strafrechtelijk verleden. Bovendien werden de feiten duidelijk gepleegd met een economisch oogmerk, zodat de meest passende sanctie een geldboete is.

4.6

De eerste en de tweede beklaagden werden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of tot een correctionele gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en de derde beklaagde nog niet tot een geldboete van 24.000 euro en er mag worden gehoopt dat zij zich niet meer aan dergelijke feiten zullen schuldig maken. Er kan dan ook uitstel van tenuitvoerlegging worden verleend voor een gedeelte van de opgelegde geldboete, zoals in het dispositief van dit vonnis nader bepaald.

5. Herstelvordering

Door de tussengekomen regularisatie, is de herstellvordering zonder voorwerp geworden.

Gezien de hiervoor in de tenlasteleggingen en hierna vermelde artikelen:

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;
 Wetboek van strafvordering, art. 3 V.T., 161, 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195;
 Strafwetboek, art. 2, 5, 38, 40, 41bis, 44, 65, eerste lid, 66;
 Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;
 Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;
 Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;
 Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;
 Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;
 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;
 Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

**OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK
RECHTDOENDE OP TEGENSPRAAK**

VERKLAART de eerste beklagde de tweede beklagde
en de derde beklagde
elk **schuldig** aan de feiten voorwerp van de enige tenlastelegging;

ZEGT dat er geen redenen zijn om de uitspraak van veroordeling op te schorten;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklagden voor deze feiten samen elk tot een **geldboete van 2.000,00 euro**, vermeerderd met 45 deciemmen (x 5,5), gebracht op 11.000,00 euro;

GELAST voor de beklagden gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging voor een termijn van drie jaren voor een gedeelte **groot 500,00 euro** van de opgelegde 2.000,00 euro;

ZEGT dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens de eerste en tweede beklagden ^{hierboven} uitgesproken geldboete van 2.000,00 euro kan worden vervangen door een gevangenisstraf van telkens 90 dagen, waarvan 45 dagen betrekking hebben op het met uitstel bepaalde gedeelte;

Bijdrage-vergoeding-kosten

SPREEKT voor de beklagden de verplichting uit om elk EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45 opdecimmen (x 5,5) verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;

LEGT aan de beklagden elk een vergoeding op van 25,00 euro bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken;

VEROORDEELT de beklagden solidair tot de gerechtskosten, in hun geheel begroot aan de zijde van het openbaar ministerie op de som van 103,86 euro.

STELT vast dat de herstellvordering zonder voorwerp is.

Aldus uitgesproken in openbare en buitengewone terechtzitting van
NEGENENTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN ZEVEN.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.